

Iwona Lindyberg

Od Redakcji

Niepełnosprawność nr 11, 7-9

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Od Redakcji

Oddajemy do Państwa rąk 11 już numer czasopisma „*Niepelnosprawność*” poświęcony tematyce różnych dróg terapii. Podtytuł naszego czasopisma – „Dyskursy pedagogiki specjalnej” lokuje rozważania umieszczone w niniejszym tomie w formule pewnej dyskusji, dotyczącej poszukiwań różnorodnych rozwiązań terapeutycznych. Zebrane w niniejszym tomie teksty nie zostały przedstawione w kolejności uwzględniającej pogrupowanie ich ze względu na specyfikę podmiotu działań terapeutycznych. To nie rodzaj danej niepełnosprawności czy zaburzenia rozwojowego jest kluczem kolejności przedstawionych tekstów, a różnorodność ujęć działań terapeutycznych i pewne kategorie teoretyczne, czy też empiryczne wyłaniające się z opisu szeroko rozumianego środowiska terapeutycznego.

W centrum zainteresowania Grażyny Guni, której tekst rozpoczyna niniejsze wydanie czasopisma, znalazła się kategoria zmian/przemian w edukacji osób głuchych i słabosłyszących. Autorka porusza w swoim tekście kwestię ciągłości oraz zmienności owej rehabilitacji i edukacji oraz opisuje specyfikę działań profilaktycznych i wspomagających rozwój dziecka z uszkodzonym narządem słuchu w aspekcie zachodzących przemian. W tekście autorki znajdziemy również opis zmian w kontekście rozwiązań integracyjnych, a także rozważania dotyczące przemian w podejściu do języka migowego.

W tekście Jolanty Zielińskiej istotną kategorią teoretyczną jest kategoria interdyscyplinarności pedagogiki specjalnej jako podstawy do poszukiwań rozwiązań terapeutycznych. Autorka ukazuje możliwości stosowania specjalnej metody encefalografii EEG obrazowania pracy mózgu oraz przedstawia ocenę jej przydatności w badaniach pedagogiki specjalnej.

Ewa Skrzetuska w kolejnym tekście niniejszego tomu skupia swoje rozważania wokół kategorii wspierania samodzielności dziecka niewidomego. Autorka w swoim tekście przybliżyła specyfikę wspomagania rozwoju dziecka niewidomego, a także dokonuje opisu tworzenia się struktury poznawczej u osób niewidomych. W centrum szczególnego zainteresowania Ewy Skrzetuskiej, w kontekście wspomagania samodzielności, znalazło się specyficzne zjawisko tworzenia się struktury poznawczej u małego dziecka niewidomego.

Z tekstu Iwony Jagoszewskiej wylania się obraz nowych rozwiązań w kształceniu osób głuchych i to właśnie kategoria innowacyjności i nowości ogniskuje dociekania autorki. W tekście zostały przedstawione mechanizmy wspomagające realizację nowych rozwiązań w kształceniu niesłyszących oraz mechanizmy zakłócające ten proces. Autorka przybliży również czytelnikowi nowe i tradycyjne rozwiązania w kształceniu niesłyszących, a także dokonuje opisu zadań stawianych w kontekście zmian przed nauczycielami. Tekst kończą rozważania odnoszące się do nowych technologii oraz przykładów dobrych praktyk w kształceniu niesłyszących.

W tekście Anny Prokopiak odnaleźć można próbę odpowiedzi na pytania: jak i kiedy należy wspierać środowisko wychowawcze dziecka z autyzmem. I to właśnie wokół kategorii wsparcia środowiska wychowawczego ułożone są dociekania autorki. Anna Prokopiak niejednokrotnie podkreśla, iż autyzm jest specyficznym wyzwaniem dla całego środowiska wychowawczego, szczególnie dla rodziców dziecka ze spektrum autyzmu i całej rodziny. Tekst autorki niewątpliwie jest nową próbą spojrzenia na zagadnienie rodzinnego kontekstu niepełnosprawności.

W centrum zainteresowania Marioli Wolan-Nowakowskiej znajduje się kategoria współpracy w kontekście działań profesjonalnych związanych z oddziaływaniem rehabilitacyjnym. Autorka dokonuje między innymi opisu specyfiki zespołu terapeutycznego w kontekście jego interdyscyplinarności oraz omawia zasady współpracy w zespole terapeutycznym.

Tekst Izabelli Kucharczyk ma charakter relacji z badań ogniskujących się wokół kategorii wspierania potrzeb dziecka. Autorka w swoim tekście podjęła próbę analizy profili sensorycznych pod kątem posiadanych cech temperamentu u dzieci z zaburzeniami przetwarzania sensorycznego. Przedstawiona przez autorkę analiza wyników badań pozwoliła jej na wysunięcie ciekawych wniosków.

W tekście Marty Matasek odnaleźć można rozważania skupiające się wokół kategorii nowości w aspekcie technologii wspierających słyszenie. Autorka niejednokrotnie w niniejszym tekście podkreśla, iż różnorodny asortyment korekcyjnych środków technicznych oraz ich zaawansowanie umożliwia dokładniejsze dopasowanie ich do indywidualnych potrzeb osób z wadą słuchu. Niewątpliwie tekst M. Matasek jest ważnym głosem w dyskusji odbywającej się na polu surdopedagogiki.

Tekst Marty Olszewskiej jest poświęcony pisaniu książek jako formie autoterapii rodziców dzieci niepełnosprawnych, i to właśnie wokół kategorii (auto)terapii umiejscawia autorka swoje dociekania. W niniejszym tekście znaleźć można zarówno krótkie przedstawienie teoretycznych aspektów czytania i pisania książek jako autoterapii, jak i zrelacjonowanie własnych badań autorki.

W centrum zainteresowania Doroty Sawczenko znalazła się kategoria znaczeń nadawanych przez osoby niepełnosprawne działaniom twórczym (teatralnym). Autorka referuje przeprowadzone przez siebie badania koncentrujące się wokół odsłonięcia znaczeń, jakie badane osoby z niepełnosprawnością nadawały aktorstwu teatralnemu w kontekście tworzenia sztuki, znaczeń nadawanych aktorstwu teatralnemu w kontekście terapeutycznym oraz w kontekście społecznym.

Niniejszy numer czasopisma zamyka tekst Barbary Trochimiak poświęcony Terapii Dydaktycznej. Dociekania autorki są ulokowane wokół kategorii poprawy jakości życia psychofizycznego w kontekście działań terapeutycznych, bo też taki właśnie cel nadrzędny wyłania się z nakreślonego przez B. Trochimiak obrazu tej propozycji terapeutycznej. Autorka w swoim tekście przedstawia podstawowe założenia Terapii Dydaktycznej, dokonuje opisu możliwości zastosowania jej w edukacji, a także skupia uwagę Czytelnika na jej aspekcie misyjnym, fenomenologicznym oraz kulturowym.

Oddając do Państwa rąk kolejny już numer „*Niepełnosprawności*” mamy nadzieję, że zamieszczone w nim teksty zainicjować mogą dalszą dyskusję nad poszczególnymi kategoriami mającymi charakter kategorii teoretycznych czy też empirycznych. Niewątpliwie możliwe są różne drogi terapii, a w związku z ową różnorodnością pojawia się wiele pytań czy też dylematów. Mamy nadzieję, iż zawarte w niniejszym numerze teksty pozwolą niektórym z Państwa na znalezienie pewnych odpowiedzi na pytania, które w kontekście działań rehabilitacyjnych czy też terapeutycznych sobie stawiamy. Liczymy również na to, że niniejsze teksty staną się impulsem do własnych poszukiwań. Zapraszamy oczywiście do dzielenia się nimi na łamach następných numerów naszego czasopisma.

Iwona Lindyberg
Redaktor tomu